

БОРБА

ОРГАН НА ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА БКП, ОКРЪЖНИЯ НАРОДЕН СЪВЕТ
И ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА ОТЕЧЕСТВЕННИЯ ФРОНТ

ТЪРНОВО

Излиза три пъти седмично

Год. XV бр. 137 (1284)

Търново, събота, 14 ноември 1959 г.

Цена 20 ст.

БЛИЗЪК ПОМОЩНИК
И ДРУГАР

Днес се навършват 10 години от излизането на вестник „Борба“ като окръжен и повече от 16 години от излизането на първия му брой през август 1943 година.

Когато вестник „Борба“ се появи на 14 ноември 1949 година в Търновски окръг, за мнозина активни борци против фашизма той беше стар познат, близък другар, който в най-трудните години на монархо-фашисткото иго и капиталистическата робия под лозунга „Смърт на фашизма — свобода на народа!“ с гласа на Партията им сочеше пътя на борбата, пътя към победата.

Вече десет години „Борба“ е окръжен вестник — това е период на цели две петилетки, период, в който настъпиха коренни изменения в икономиката на окръга, в битата на хората. Няма ги вече частните ниви в селата. Останаха назад трудностите от първите години на масовизацията на ТКЗС. Социализмът победи в града и селото. Преобразават се родните села и градове.

На всички етапи на развитие, на всички трудности и успехи в-к „Борба“ е бил не само свидетел, но и активно е съдействувал за успеха на новото и за ликвидиране на старото.

И, ако сега разгърнем течението на вестника до днес, ще съзирам активното му участие във всички всенародни задачи. Той зове на избори за бляскава победа на кандидатите на Отечествения фронт. Той кани към щедро участие в държавните дела. Подтиква към активно участие в борбата за мир. „Борба“ следи и зове строителите на язовир „Ал. Стамболийски“ да завършат по-скоро големия строителен проект. Искърчава кооператорите в началните им стъпки. На частните стопани показва преимуществоват на кооперативния строй. Работниците намират поощрение на своите големи дела върху страниците на вестника. Всички нови успехи и дела на народната власт се показват във вестник „Борба“. Рушителите на трудова и държавна дисциплина, разхищателите на социалистическата собственост, носителите на недостатъци са разобличавани във вестника.

Още от създаването му до днес в-к „Борба“ има една светла, топла, постоянна и най-благородна тема — темата на близък помощник и другар.

гаро-съветската дружба. Тая тема като основна нишка прорязва съдържанието на вестника през целия му шестнадесетгодишен живот.

Няма задача, поставена от Партията и Правителството през тия години, която вестник „Борба“ да не е подхващал и да не се е стремил да съдействува за изпълнението ѝ.

Така е и сега във всенародното движение „Петилетка — в съкратени срокове!“ От излизането на този лозунг измина повече от една година. През тая година централна тема на вестник „Борба“ са героическите усилия на трудещите се от Търновски окръг в изпълнението на петилетката в съкратени срокове.

Вярно е, че не всичко, което е било по възможностите, е сторено, но от страниците на вестника личат усилията и стремението да се даде все повече и повече, вестникът да бъде все по-действено оръжие в ръцете на окръжната партийна организация и трудещите се в окръга.

Ако вестник „Борба“ през своя досегашен живот има известни успехи, за това има няколко причини.

Първата, най-главната и основната, е всекидневното партийно ръководство от страна на Централния комитет на Партията. Без това ръководство, без добрите грижи за вестника от страна на Окръжния комитет на Партията, Окръжния народен съвет и Окръжния комитет на Отечествения фронт е немислим някакъв успех.

Втората причина — това е самоствърженият труд на редакционните работници и на техните помощници. — печатарските работници.

Третата причина, следствие от правилното партийно ръководство и от сравнително добрата дейност на редакцията — това е здравата широка масова опора на в-к „Борба“. Само 7 месеца след превръщането на вестника в окръжен се състоя на 11 юни 1950 година в Горна Оряховица първото окръжно съвещание на дописниците. С провеждане на съвещания, организиране на шестдневни курсове за дописници с откъсване от произ-

водството, лични срещи и по други начини редакцията на вестник „Борба“ поддържа около себе си внушителна армия от дописници — около 500 в настоящия момент. Освен тях годишно до редакцията пишат по различни въпроси други 3000 читатели.

През своето десетгодишно съществуване като окръжен вестник, „Борба“ е организирал най-различни мероприятия за приближаването си до трудещите се. Културна бригада „Борба“, бригада за издаване на селските многотиражи „Скъпоценни зърна“ и „Щедро лято“, срещи в редакцията на първенци в производството, на отлични спортисти и физкултурни дейтели, срещи с трудови колективи на самите работни места, вечери на печата, колоездачна обиколка на окръга за купата на вестника и много още прояви свързаха още по-ясно „Борба“ с населението в окръга.

Вестник „Борба“ се свързва с вестниците „Московская правда“ — Москва, „Восточно-Сибирская правда“ — Иркутск, „Кримская правда“ — Симферопол, „Зехсише цайтунг“ — Дрезден (ГДР), „Фейер меджен хирлап“ — Секешфехервар (Унгария), с много редакции и журналисти от различни страни. Тия връзки допринасят за укрепване на дружбата между журналистите и трудещите се от тия страни в общата им борба за мир, начело със Съветския съюз.

Успехи има, но те не са предел. Редакцияният колектив вижда, че борбата за осъществяване на икономическия скок иска още по-ярко, още по-бойко, още по-конкретно и още по-оперативно поставяне на задачите и разработване на въпросите. Пред него борбата за мир поставя задачата да разобличава чрез страниците на вестника своевременно всички опити за разпалване на нова война, да популяризира нашироко мирната съветска политика и блестящите резултати от посещенията на Н. С. Хрущов в САЩ.

И той ще го стори. За това го задължава днешният юбилей на вестник „Борба“, който е спечелил любовта и доверието на трудещите се в окръга и се е превърнал в техен всекидневен помощник и другар.

16 години
от първия
10 години
окръжен вестник

За по-добра организация, за по-съвършено заплащане труда в ТКЗС

Една година вече живо-
тът изпитва целесъобраз-
ността на обединяването на
кооперативите в името на
по-добро използване на зе-
млята, на машините, на тру-
довите ресурси. Едрите коо-
перативни стопанства са на-
истина много жизнени, мощ-
ни селскостопански пред-
приятия. Но пред тях въз-
никва въпросът за управле-
нието, за заплащането на
труда изпитва с още по-
голяма сериозност. На мно-
го места вече е натрупан
положителен опит, другде
се проявява редица слабо-
сти. Да обсъди и обобщи
досегашния опит бе целта
на организираното от Ок-
ръжния комитет на БКП и
Изпълкома на Окръжния
народен съвет на 13 ноем-
ври тая година съвещание
със секретарите на общин-
ските партийни комитети,
председателите, главните аг-
рономи и други специали-
сти на ТКЗС в окръга.

Съвещанието, в което взе-
ха участие Бюрото на Ок-
ръжния комитет на БКП,
начело с първия секретар
Димитър Стойков, и Из-
пълкомът, начело с предсе-
дателя Христо Павлов, бе-
ръководено от секретаря на
комитета Иван Диков.

Първият доклад, изнесен
на съвещанието от замест-
ник-председателя на Из-
пълкома д-р Пеню Ненов,
бе посветен на управле-
нието, организацията и запла-
щането на труда в ТКЗС.

От въпросите на организа-
цията особено място имат
засилването на кооперати-
зната демокрация, укрепва-
нето на бригадите и ръко-
водството на звената, пре-
махването на междинните
звена в управлението и осъ-
ществяването на по-близко
ръководство от управител-
ните съвети.

Председателят на обеди-
неното кооперативно сто-
панство в с. Поликраище
Никола Кушев запозна
участниците в съвещанието

с опита на кооперативното
стопанство по работата на
комплексните бригади, пре-
махването на междинните
звена. Тук председателят и
заместник-председателите
пряко, чрез бригадирите, ръ-
ководят бригадите.

За малкия и естествено
още несъвършен опит в па-
ричната оценка и заплаща-
не труда на кооператорите,
натрупан в с. Сухиндол през
тая година, разказа пред-
седателят на обединения коо-
ператив Богдан Маринов.

Разискванията разкриха го-
лемия интерес, който пред-
извикват тези въпроси. Ня-
колко моменти се очертах-
а като най-важни, най-актуал-
ни за по-нататъшното по-
добряване на работата в то-
ва отношение.

На първо място важна за-
дача се явява уедряването
на блоковете на бригадите
и звената и групирането на
животните във фермите по
видове. На този въпрос се
спря в изказването си дру-

гарят Кирил Камберов, пред-
седател на ТКЗС в с. Д.
Оряховица.

Друга важна задача е ук-
репването на ръководство-
то на бригадите. На съвещ-
анието бе изтъкнато, че
са изградени прекомерни
големи бригади с по 300-
400 кооператори. По този
начин възможностите за
гъвкаво ръководство са за-
труднени. Очевидна е необ-
ходимостта за намаляване
състава на бригадите и тях-
ното специализиране. За
най-целесъобразно се счита,
бригадите да включват до
200 души. Но това няма да
бъде достатъчно. Необходи-
мо е да се подобри отчет-
ността, да се повиши актив-
ността на звеноводите, да
се проявява по-голяма зис-
кательност в подборянето на
кадрите. На тези въпроси
се спряха в изказванията си
председателят на ТКЗС в с.
Балван Димитър Дрumeв,
председателят на ТКЗС в с.
Камен Иван Георгиев,
секретарят на партийния
комитет в П. Тръмбеш Сте-
фан Цонев и други.

Като особено важна зада-
ча, като необходимост на
новия етап на развитие се
изтъкна преминаването към
парична оценка и заплащане
труда на кооператорите.
Проф. П. Маликов от ВФСИ
Свишковиц направи ценни пре-
поръки в това отношение.

Съвещанието приключи ра-
ботата. Общото убеждение е,
че поставените въпроси тряб-
ва да се подложат на по-на-
татъшно обсъждане от коо-
перативите. На това обръна
внимание и секретарят на
Окръжния комитет на БКП
Иван Диков. Но важно е, из-
тъкна той, работата да се съ-
четава със своевременното
решаване на текущите сел-
скостопански задачи сега.

— 0 —

ПОЗДРАВ ОТ ДРЕЗДЕН

На 14 ноември празнуват
10-годишнина от съществу-
ването на Вашия вестник
„Борба“ като окръжен орган
на БКП.

По този случай изпращаме
на редакцията и всички чита-
тели братски борчески при-
вети.

Ние желаем на Вас и на
целия български народ още
по-големи успехи в пободо-
носния марш към социализма.

„ЗЕХСИШЕ ЦАЙТУНГ“ —
Дрезден

Зам. главен редактор:
Цимерманн

нава през ръцете на завеж-
дащ отдела Стефан Алексан-
дров, заместник главния редак-
тор Ненчо Нейков и с подли-
са на главния редактор е от-
правена в печатницата.

За да се появи дописката,
както и всички материали, в

(Следва на 2 стр.)

ШЕСТНАДЕСЕТГОДИШНИЯТ

На в-к „Борба“

Той на дните ни въздуха диша,
Той е млад, неспокоен, суров.
Той е само шестнадесетгодишен,
но е винаги мъдър и нов.

В пролетта той дъхти с аромата
на ръката от равнинния край.
Лъха в зимата северен вятър,
с южно слънце през юли сий.

Той е малък свят, в който отрано
пеят птици, цъфтят дървета.
В него чувам шума на Балкана
и на бистрата Янтра гласа.

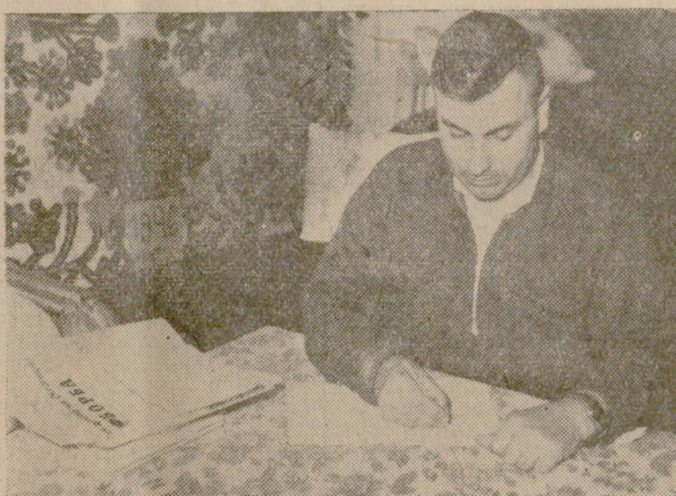
Той на хората истини носи,
с тях се радва, празнува, скърби.
Не задава ненужни въпроси
и напрасно тревога не бий.

Сила само със силните мери,
а на слабите дава ръце.
От обидни слова не трепери
и не тръпне със свито сърце.

И на старото време със мрака
води бой без пощада, със жар.
Той е гост с нетърпение чакан
и поет, и сеяч, и зидар.

Той на дните ни въздуха диша,
има своя завидна съдба.
Той е само шестнадесетгодишен
с героичното име „БОРБА“

От дописника до читателя

Дописникът Тодор Червенков — дописка до любимия вестник

Ето ги хората на труда!
През вечерния сумрак, вла-
жен и лепкав, морни се при-
бират от ширите поля. И днес
не подгънаха крак, не оста-
виха на мира равнината, въ-
преки че ту вятър подухваше,
ту дъжд ръмеше. По-твърди
са от капризите на природата!
Всичко що са заровили в зе-
мята, ще го приберат, нищо
няма да оставят.

Такива мисли възнуваха до-
писника Тодор Червенков,
когато седна да разкаже на
хилядите читатели на вестни-
ка за твърдостта на коопера-
торите в късните есенни дни.
На белия лист хартия той на-
писа:

„Днес кооператорите от с.
Иванча масово излязоха да
приберат цвеклото от послед-
ните площи. Въпреки лошото
време над 400 души извадиха
близо 30 тона цвекло. Заено-
то на комсомолец Яордан Ве-
ликов от м. „Ливадето“ полу-
чи от декар по 2,800 кг цвекло.
Други кооператори работи-

ха в зеленчуковата градина —
вадиха праз лук за семепо-
изводство. По предложение на
агронома Петър Божанов те
работиха по нов метод. Из-
търваха по два реда, а еди-
ния зариваха на място. Така
се спестява труд и се полу-
чават по-добри добиви семе“.

Дописката започва дългия
си път на адрес: „Търново,
ул. „Васил Левски“ 11 — Ре-
дакция на в. „Борба“.

Прислужничката на редак-
цията Райна Хавова е изляз-
ла и тази сутрин, както вина-
ги, от пощенската палата и
поставя куп писма, вестници,
списания на бюрото в стаята
на гл. редактор Хр. Консулов.

Като види познатия почерк
върху едно от писмата глав-
ният редактор ще се усмихне
и ще каже:

— Тодор Червенков пак се
обажда.

Струдикият на вестник
„Борба“ Тодор Червенков е
партиен секретар в с. Иванча.
Той има поместени в колони-

Литературните работници Димитър Панайотов и Илия Манев споделят мисли върху един интересен материал

Смърт на
фашизма
свобода
на народа!

КАК СЕ РОДИ В. „БОРБА“

(Историческа справка)

Вестник „Борба“ се появи и започна своето съществуване преди 16 години в онова героично време на смела борба на Партията и народа против монархофашисткото иго и капиталистическата робия.

Първите броеве на вестник „Борба“ излизат през август и септември 1943 г. в нелегалната печатница, организирана от Горнооряховския окръжен комитет на Партията в къщата на Христо Проилов в с. Дебелец. Впоследствие обаче издаването му става в Габрово. Още в първия брой беше издигнат смелият лозунг: „Смърт на фашизма свобода на народа!“ От самото начало вестникът сочи пътя на смелата борба, пътя към победата.

В дълбока нелегалност до деня на победата — 9 септември 1944 година излязоха девет броя от вестник „Борба“, всеки от който в 120—150 екземпляра. Девет броя отпечатани на циклостил, малки на вид, но големи по съдържание, без обидни наглед, а заредени в действителност с мощен взрив: с мъката и ненавистта на народа, с вярата на бореца в правотата на народното дело, с готовността за саможертва на комуниста, с безграничната любов на народа към големия брат на северозизток, който воюва сред пепелищата на своите градове и села за мир и щастие, за свободата на милионите трудещи се по света.

От тоя взрив се страхуваха фашистичният враг. Заради него изпращаха в затвори и концлагери, беще и разстрелваха. Но никога не можеше да попречи на издава-

нето на вестника и още повече на трудовете хора да го четат редовно. Вестник „Борба“, скрито за фашистките управници и агенти, минаваше от ръка на ръка и беше народната свая.

Скоро след народната победа на 9 септември 1944 година вестник „Борба“ започна да излиза легално. Още в първите броеве на вестника нови лозунги изпъват печатните му легални страници: „Всичко за фронта — всичко за победата!“, „Строг и справедлив съд за убийците!“ До края на м. декември 1944 година излизат 7 броя, след което се прекратява издаването на вестника по липса на хартия до началото на август 1945 година. От 6 август 1945 година вестник „Борба“ вече излиза всяка седмица като околийски вестник в Габрово до 7 ноември 1949 година включително. През тия бурни години, изпълнени с остри политически борби, страниците на вестника са били в помощ на трудещите се, вестникът — винаги верен на Партията.

Когато през есента на 1949 година се създадох окръжен, Окръжният комитет на БКП (тогава в Г. Оряховица) реши единственият в окръга вестник „Борба“ в Габрово да стане окръжен и след кратка подготовка на 14 ноември 1949 година излезе първият брой, като орган на Окръжния комитет на БКП. Окръжния народен съвет и Окръжния комитет на Отечествения фронт.

През 1954 г. вестникът започна да излиза два пъти седмично, а от 1955 г. — три пъти седмично.

От дописника до читателя

(Продължение от 1 стр.)

страниците на вестника е нужен много труд, няма сата на

много хора. След работата на редакционните работници над всяка мисъл, всеки ред и буква

продължават линотиперите. Линотиперът Георги Белчев бързо удра по белите емалови клавиши. Цялото му внимание е погълнато от еднообразното свистене на машината, през която буквите минават дълъг път. Наборът от прецизните матрици дълъг 4-5 сантиметра е потопен в гореща оловна смес и новата пластинка се нарежда в колоната от оловни редове, блестящи и горещи. Редуват се на машините Георги Белчев, Пенчо Ангелов, Янко Дойнов и комсомолката Кина Савова. И когато търновци се унасят в първия си сън, те поставят оловните колони на метранпажната маса.

Работата на метранпажа е трудна и отговорна. Той трябва да превърне изработения в редакцията макет в прецизно „вързана страница“. Бай Стефан Дечков е вързал много броеве на вестника, и през ден, заедно с Христо Петров, а понякога и Кольо (Следва на 3 стр.)

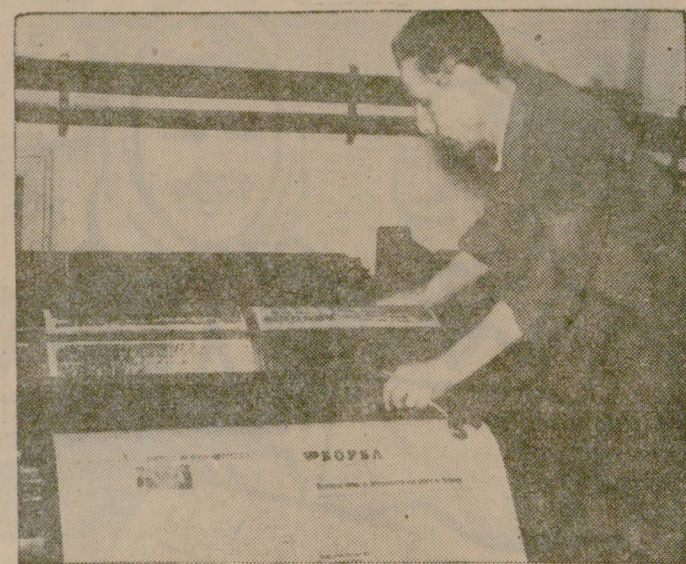
На поредната планьорка при главния редактор, членовете на редакционния Иван Колев, Стефан Александров, зам. главният редактор Пенчо Нейков и зав. отдела „Информация и илюстрация“ П. Турсенко обсъждат проекто-плана за следващия брой.

Линотиперът Георги Белчев

Христо Петров вързва една от страниците на новия брой.

Антим Велев — ротомашинист

10 ГОДИНИ ВЕРЕН ДРУГАР

Десет години в-к „Борба“ работи за успеха на строителството на социализма в нашия окръг. Каква огромна работа са извършили хилядите дописки, написани от стотиците кооператори, работници, младежи и девойки, дописници на вестника! Няколко реда само, но от тях говори кооператорът, работникът, съседът по работа, с когото сме се възхищавали на успехите, с когото сме споделяли радости и неволи в трудните моменти, с когото сме се опитвали против слабостите.

Спомяна си първия брой на в-к „Борба“ като окръжен вестник. С голяма радост аз посрещнах този първи брой. Той беше нова придобивка за трудещите се в окръга, другар и помощник в борбата за изпълнението на поставените от Партията и Правителството задачи. През изтеклите десет години вестникът винаги се стремеше да поднася на читателите най-актуалните проблеми, да им сочи най-важните задачи, да показва положителния опит и да им помага в преодоляване на слабостите.

Като гражданин и партийен работник, на всички сектори, на които съм работил, винаги съм виждал в лицето на вестника неумолним борец против старото, гнилото, мощен пропагандатор на новото.

Особено ценна почувствуваша помощта на вестника след преустройството на партийното и стопанското ръководство. Още с появянето на пламения призив на Партията: „Петилюгата в съкратени срокове!“ на страниците на „Борба“ се заредиха серия от материали, в които се разказваше за героичния подвиг на кооператорите и работниците от окръга за разкриване на нови резерви. Появиха се смели критични бележки срещу всички ония, които се задоволяваха с постигнатите успехи, които изразяваха неверие в силите на трудещите се.

Под въздействието на редакционните материали в-к „Борба“ нашият Общински партийен комитет правилно е насочвал инициативите на трудещите се за разкриване на нови резерви. За всички кооператори в обединения кооператив ще останат паметни дните на 1958 и 1959 година, в които те работиха за увеличаване на полните площи. Когато вестникът съобщаваше за хода на механизирания строителство в окръга, около река Яния се събраха трудолюбивите климентовчани. През ударните дни на м. март те предложиха на партийния комитет и управителния съвет на ТКЗС да се започне направата на една вада. И дей-

ствително, за един кратък период само срещу разход на 15,000 лева кооператорите създадох условия да се напояват 1,300 декара.

Голяма помощ получават нашите партийни, профсъюзни и комсомолски организации от вестника по разгарянето на социалистическото съревнование както в промишлеността, така и в селското стопанство. Още с обявяване на показателите на Окръжния комитет на Партията и на Окръжния народен съвет за съревнование в селското стопанство ние организирахме издаването на листовки, започнахме още по-активна организаторска работа по ръководството на социалистическото съревнование. В този момент се роди и инициативата да започнем издаването на селска печатна многоготиражка. С помощта на в-к „Борба“ ние започнахме издаването на многоготиражката, която с всеки нов брой все по-успешно ни помага в работата.

В деня на 10-годишнината на в-к „Борба“ ние поздравяваме редакционния колектив и стотиците дописници и им желам нови успехи в по-нататъшното списване на вестника.

Стефан ЦОНЕВ
секретар на Общ. парт. к-т
в с. Полски Тръмбеш

До скоро виждане, другари!

Още от първия ден на своето пристигане в Съветския съюз много от нашите бригадери змолжиха редакцията да им изпраща вестник „Борба“ и сами пишеха за своя опит, своите успехи. Преди няколко дни в редакцията се получи ново писмо, от бригадирите, които работят в Казахска ССР, Иличовски район, отделение „Октайр“. В него от името на бригадирския колектив др. Цветан Йор. Григоров от с. Овча могила ни пише:

„Срокът, който беше определен да работим като бригадир в Съветския съюз

завършва. На 19 ноември 1959 г. напускаме Съветската страна и си идваме в нашата малка, красива Родина — България. От името на всички младежи, работещи в нашата бригада ви благодарим за досегашното изпращане на в. „Борба“. През него ние се чувствахме близко до родните места, научавахме всичко, каквото стига в окръга.

Благодарим ви още веднъж и ви желаем нови големи успехи във вашата неспокойна, но благородна дейност. До скоро виждане!“

Школа за каляване на характери

За нас, които работим в местния печат още от първите месеци след победата на 9 Септември 1944 г., разликата в условията за работа е огромна и най-добре можем да преценим колко много направила Партията и народната власт за развитието на печата през изтеклите петнадесет години.

До началото на 1949 г. вестник „Борба“ нямаше главен редактор. Когато стана окръжен, в редакцията работеха двама платени редактори и един администратор.

Тогавашната редакция разчиташе главно на доброволното сътрудничество — дописници и автори, без обаче да можеше по-задълбочено да разработва най-актуалните въпроси в страниците на вестника. Още в ония години вестникът притегляше към себе си ученици, младежи, работници и селяни, които се нареждаха в многобройната му дописническа армия. Редакцията от своя страна на събличаше своите сътрудници и се опираше при всички случаи на тях. Много младежи получиха добра закалка с активното си участие в междупартийната на вестника. За такава закалка ми се ще да разкажа в следващите редове.

През лятото на 1951 г. по решение на Окръжния комитет на Партията и по указание на Министерството на земеделието бригада от вест-

ник „Борба“ трябваше да издава печатна всекидневна многоготиражка „Скъпоценна зърна“ в с. Вишовград, която да обслужва около 14 села. Вестник „Борба“ излизаше тогава един път в седмицата. В редакцията работеха всички 3 журналисти и въпреки това ние приехме тежката и отговорна задача. Приехме я, защото разчитахме на своя извънредакционен актив от ученици. Отделихме единия редакционен работник — Никола Евтимов, който и сега работи в редакцията, да оглави бригадата, в която влизаха младият учител Теофан Генев и учениците Евелина Георгиева, Марина Узунова, Пенчо Стоянов, Валентин Николов и Тодор Монов. Другият редакционен работник остана да подготвя материалите за вестник „Борба“, а главният редактор трябваше да прекарва по три и половина дни при многоготиражката и три и половина дни при вестника в Търново.

Във Вишовград се създаде, при оная трудна за него време обстановка за работа, здрав, боеви и сплотен редакционен колектив. Това беше школа за каляване на характери, за създаване на кадри. То беше школа не само за младежите, но и за нас по-опитните редакционни работници. В първите дни се появиха големи трудности. Нямаше достатъчно материал, липсваше добра организация на работата. Налагаха се другарите от печатарската бригада да стоят денонощно на крак. Не спяха и младите наши приятели от журналистическата бригада.

Вестникът искаше своето. Още не излязъл текущия брой трябва да се съгласи дисциплина и точност, към упоритост. Валентин постоянно въртеше телефона и търсеше дописниците. Тошката — пишеше на пишуща машина получените дописки. Теофан и Евтимов окончателно ги обработваха. Евелина и Марина обикаляха района и предаваха топло и сърдечно живота на кооператорите. Пенчо, лиричът на бригадата, не изоставаше от Евелина и Марина. Всички се приучаваха към колективна работа. Колективът влизаше в крак със задачите, с острота поставяе въпросите, с любов пишеше за хората. Характерите се каляваха, младите хора се приучаваха на честност и правдивост.

И вестникът излизаше. За него идваха с велосипеди, коне и пеца от Емен и Пущев, от Балван и Ново село, от Добромирка и Горско Калугерово, от Сухиндол и Красноград, от Бяла черква и Росица, от Стамболово и Михалци.

В трудното лято на 1951 година много мъчно си пробиеше път новото в такова кооперативно стопанство като Вишовград, в което значителна част от кооператорите не излизаша на работа. В това отношение многоготиражката много помагаше. В нея селяните виждаха окръжния вестник „Борба“, а под заглавката и пишеше: „Под редакцията на бригадата от в-к „Борба“.

На 9 юли тържествено

беше отпразнувано завършването на жътвата. Беше отсечено съревнование, разгоряло се по време на жътвата, за разгарянето на което заслуга имаше многоготиражката, която всекидневно съобщаваше кой бригаде и напред и кой изостава. За първенец и носител на знамето бяха определени десетата бригада с бригадир Бойчо Трифонов. На самото тържество никой нищо не рече, никой не оспори. Когато след тържеството се изтеглихме към центъра на селото, започна спор за знамето, едва не се стигна до бой. Пета и седма бригади с бригадир Иордан Иорданов и Иордан Колев претендираха за първото място. С тогавашния председател на изпъкнала на Околийския народен съвет, в Павлики Христо Събев останахме без глас да надвикваме карачите се и без сили да дръпваме знамето, за което се протяха много рече.

Докато в началото на жътвата се воюваше за излизането на кооператорите на работа, в края съревнование то увлече хората до такава степен, че да стане кавга за знамето.

За възпитателната и организаторската работа на вестника е характерен друг епизод от ония дни във Вишовград.

По време на вършитбата се помъчихме да въведем денонощна вършитба. За това доста воювахме и с управителния съвет на стопанството. За няколко вечери можахме да организираме нощна вършитба. Един неделен ден, обаче, на 15 юли 1951 г., въпреки че бяха

осигурени снопи за нощна вършитба, в последния момент на бригадирското съвещание вечерта бригадирът Бойчо Трифонов, чиято бригада трябваше да вършее през нощта, каза:

— Тая нощ няма да вършеем! Няма ги хората.

Тогавашният председател на стопанството бай Руси Колев погледна другите бригадир и, като разбра че няма кой да вършее, се примири:

— Щом няма кой, вършачката тази нощ няма да работи!

Ние обаче не можахме да се примирим. И решихме сами да организираме нощна вършитба. По това време в читалищния салон се бяха събрали вишовградските младежи и девойки, за да чуят впечатлението на своя другар Александър Станчев от Съветския съюз, откъдето скоро беше се върнал. Ние в редакцията вече бяхме обсъдили идеята съвместно с вишовградските младежи да работим през нощта на вършачката.

— Защо не! — ентусиазирано каза Евелина.

— Много хубаво! — очакващо се Валентин.

Отидохме с Теофан и Валентин в салона. Сашо беше завършил разказа си. Споделената идея за ръководството на събраните, Пролетна неохота.

— Късно е, няма да стане! — усмивни се някой.

— Все пак да опитаме! — настоява аз.

Дадох ми думата. Обясних на другарите как е проваляла нощната вършитба. Засегнах честолубието им.

— Докога ще търпите на вишовградчани да се гледа като на опашкари? Защо младежите не дадат пример

на по-възрастните? За вишовградската младеж трябва да бъде въпрос на чест стопанството да тръгне бързо напред.

И направих конкретни предложения. Да си признаем не бях сигурен от въздействието на думите си и затова кратката пауза, която се появи след думите ми, ми се стори много дълга и обезкуражаваща. Но изведнъж салонът грмна от ръкопляскания и викове:

— Съгласни сме!

— Да вървим!

Когато запитахме кой ще дойде, всички вдигнаха ръце. Трябваше да се преоблекат и да вземат вилки. Опрелитехме соборен пункт на площада в 11 (23) часа.

Точно в определения час всички се събрахме и се едновременно каляхме и спием. Много от нас за първи път участвувахме във вършитбата. Затова и не знаехме, че с къси ръкави снопи не се подават. Въпреки че осилът беше и дръщеше, ние участвувахме наравно с вишовградските младежи.

Групите се сменяха. Почиващите или играеха хоро, или пееха песни. По време на почивките Сашо разказваше впечатленията за Съветския съюз. И сега сигурно Пенчо Ангелов, Райко Георгиев, Иван Станчев, Стефан Гавраилов и техните другари и другарки си спомнят гия славни мигове в нощта срещу 16 юли 1951 г. Вишовградската младеж защити честта на селото и, най-важното, показа на какво е способна. На възрастните тя даде добър урок, защото за 5 часа младежите овършиха 6,352 килограма зърно.

А колко малко трябваше, за да се вдигнат младежите на крак. Това беше сторено от нашия вестник, в който групите

на млади хора кояха характерите си и се трудеха честно. Нима не беше героично тогава, че другарите от редакцията, след като работиха цяла нощ при вършачката без да спят, се заловиха да издадат новия брой, в който на половината втора страница Теофан Генев разказа за подвига на младежите, а в уводната статия той подвиг беше посочен за пример?

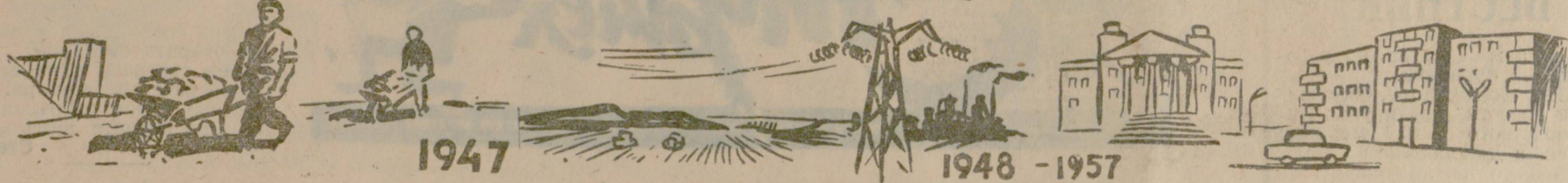
В тоя случай вестникът бе колективен пропагандист — пропагандираше новото — нощната вършитба, бе колективен агитатор — агитираше с примера на младежите, бе и колективен организатор, защото съумя да вдигне на крак в решителния момент вишовградската младеж.

Колко дълбоки бразди оставя у своите сътрудници вестникът показва обстоятелството, че двама от учениците около многоготиражката „Скъпоценна зърна“ във Вишовград сега се занимават с пряка журналистическа работа. Евелина Георгиева завърши журналистическа в Софийския университет и сега е в редакцията на „Ленинец“ в металургичния завод „Ленин“, Пенчо Стоянов (Каралиев) е редактор на многоготиражката „Ленински зов“ в ТКЗС „В. И. Ленин“ — Долна Оряховица.

Те усетиха сладостта на трудностите в списването на вестника и разбраха колко благородна и благородна, макар понякога да нагара, е вестникарската работа. А човек, който изпита тия чувства, не може да не обича тая работа и да не й посвети душа и сърце по-някога за цял живот.

Хр. КОНСУЛОВ

ВИНАГИ СРЕД НАРОДА

нетиленката
- в съкратени
срокове!

РЪКА ЗА РЪКА

В краевефермата при кооперативното стопанство в гр. Лясковец, работят от началото на 1957 година.

Вестник „Борба“ винаги е бил другар в работата ми. Успехите, които колективът на нашата краевеферма е постигал, почти винаги са били публикувани във вестника.

Това не само че ни е равало много, но ни е помагало, бих казал още възбуждало за по-големи постижения.

Ще разкажа само един случай. Беше през миналата година. Във вестник „Борба“ бях отпечатана дописка за нашата краевеферма. В дописката, кой знае защо, бяха отпознани само положителните страни от нашата работа, а имахме и недостатъци. Другарите ми започнаха да се подсмиват, да ме хвалят и в същото време да си наизмислят. Тогаваш пред себе си обещаваш краевефермата действително да стане първенец. И всички кооператори в краевефермата поехме борба за ликвидация на недостатъците. Не забравяйте и резултатите. Краевефермата се нареди на първо място в обединеното стопанство.

Благодарение на добрите грижи на очитите Дончо Георгиев, Петър Стоянов, Стефан Димитров, Симеон Евтимов и Симо Георгиев годинния план по млекодода към 9 ноември ние изпълнихме 100,9 на сто.

Не мога да скрия, че както на мен, така и на другарите, с които работим, ни е приятно да видим ликовите си, или прочетем имената си във вестника, разбира се, когато сме постигнали добри успехи. Тогаваш вестник „Борба“ ние качваме на стената в стаята на дояките и изнесено за нас поддържахме с червен молив.

Това за нас е голяма награда и затова вестника ние считаме за наш другар и учител, като жив човек, с когото можем да разговаряме.

Марко ГОЛЧЕВ
заместник краевефермата
ТКЗС—клас Лясковец

Вестникът и трудещите се

В своята досегашна работа редакцията ползува различни форми на работа с авторите и дописниците и за по-тесно свързване с многобройните си читатели.

След административното устройство редакцията работи с около 500 работнически и селски дописници.

Едни от най-активните дописници са: Стоян Жеков Киров — Джулюница, Стефан Кулов — з. Г. Оряховица, Тодор Чевенков — с. Иванча, Тодор Иванчев — с. Подкрявене, Стоян Вартийски — Павликени, Иван Денев — Ресек, Милка Йорданова — Бутово, Георги Игнатов — ф.ка „В. Мавриков“, войникът Атанас Василев — с. Оряховица, Петър Генков — с. Долна Липница, Петър Панчев — Овча могила, Васил Търсанков — Елена, Николай Милчев — Свищов и много други.

По различни въпроси на редакцията сътрудничат най-отговорните другари в окръга, специалисти, стопански ръководители, секретари на партийния комитет.

През пролетта на 1951 г., когато Партията призова към засилване на политическата работа на село, редакцията създаде около вестника културна бригада от 40 души, която посети няколко села.

През 1950 г. бригада от в. „Борба“ и печатницата в Г. Оряховица на строежа на язовира постави началото на печатни мотопечатници „Ростройска борба“, по-късно „Язовирски строител“.

През летните каникули от 1951 година наметнем, журналистическа бригада от в. „Борба“ списваше печатна селска мотопечатница „Скобленни зърна“, 668

и много други.

Високоград, П. Тръмбеш, Павликени, Кален, Ресек и др. и „Щеорлято“ в Джулюница. Тия многоотражски събудиха инициативата в село. Започнаха да излизат циклостилните мотопечатници 120 в окръга. От тази година започнаха да излизат в 20 и скоро ще излизат още в 4 обединени ТКЗС печатни селски мотопечатници.

През есента на 1953 година редакцията постави началото на срещи в редакцията с първенци животноводни, растениеводни, качествени, най-добри физкултурници и други.

От един месец насам редакцията установи практики за срещи на редакционни работници с трудови колективи на самите работни места.

Железничарите и вестника

Десет години вече трудещите се от градовете и села, от предприятия и учреждения в Търновски окръг четат и се учат от любимия си вестник „Борба“. Не се съмняваме, че е било трудно на редакционния колектив, в самото начало и през изтеклата десетгодишна период, да вниква в многообразната дейност на работниците, кооператорите и интелигентията.

И, въпреки всичко, днес вестникът е истински изразител на всичко положително в героичния всекидневен труд за изграждането на социализма, неуморим борец срещу всички слабости.

От неговите страници ние четем навременния сигнал за подготовката за новите годишни планове в предприятията, за есенната дълбока оран, сеитба, жътвата и пр.

От страниците на вестника ние узнаваме всекидневните указания на Окръжния комитет на Партията, на Окръжния комитет на Отечествения фронт, на Окръжния народен съвет по най-важните задачи на деня.

Разнообразните матери-

али във вестника мобилизират нашите сили за изпълнение на тези задачи.

Вестник „Борба“ не забравя и нас работниците от железопътния и автомобилния транспорт. Когато при нас дойде знатният съветски машинист Панин вестник „Борба“ ни разказа за неговия опит, вестникът ни разказа за извозването на първия тежкотоварен влак по най-трудния профил Горна — Оряховица — Пчичовци, а сетне непрекъснато импулсира последователите на Панин, днес вече стотици тежкотоварици.

В окръга между първите работници, които започнаха работа по почина на Николай Мамай бяха и железничарите от IX секция. „Борба“ своевременно отбеляза тяхното решение и често ни информира за техните успехи.

На страниците на вестника неотдавна ние четохме за комсомолската бригада на Иван Петков, който завоюва звание „Бригада за ударен комсомолски труд“. Доната извозва това почетно звание тази бригада многократно е получавала мо-

рална подкрепа от десетки дописници, репортажи и кореспонденции за трудовия подвиг на комсомолците.

Времето на усилените превози, зимната подготовка, борбата за изпълнение на плана по всички показатели дейността на партийните, профсъюзните и комсомолските организации — ето многобройните теми на материалите, които изпращат до редакцията дописниците от железопътния транспорт и специалните пратеници на вестника.

Ние трябва да кажем, че всичко онова, което е поместено за железничарите, ни е ползувало. И положителен опит на лауреата на Димитровска награда Кирил Христов, на орденосеца Панайот Бояджиев и десетки други почетни и заслужили железничари, и критичните бележки винаги са ни помагали.

В деня на 10-годишнината на вестника като окръжен ние поздравяваме редакционния колектив и многобройните сътрудници на вестника. Едновременно с това считаме, че не всичко е постигнато. Вярваме, че работниците от редакцията ще се заемат с още по-голяма енергия за все по-дейно подпомагане на трудещите се в борбата за извършване на икономическия скок.

Петър ДЕМИРЕВ
председател на профсоюз
на транспортните работници
гара Г. Оряховица

Връстник на дописническата ми дейност

Навършват се 10 години от издаването на първия брой на вестник „Борба“ като окръжен. Този юбилей, съвпада с 10-годишнината на моята дописническа дейност.

Преди около 10 години, гл. редактор на вестника, другарят Консулов, посети — Димитровград, където работех и току-що бях започнал да сътруднича на тамошния вестник. Редакцията на в. „Димитровградска правда“ ме покани да изслушам лекцията, която той бе поканен да изнесе пред дописниците на вестника.

Изслушах прочетох и издадох от него книга — „Работническите и селските кореспонденти и работата с тях“. С това бях поставени основите на моята дописническа работа.

От преди пет години, когато се завърнах в Търново, сътруднича като дописник

на в. „Борба“. Вестника получавам и чета редовно, защото той отразява живота на предприятието, в което живея, и селото, в което съм се родил.

„Борба“ е любим вестник не само на мен, но и на целия колектив на предприятието. Всички го четем с увлечение, а половината работници на машинно-ремонтната база „Хр. Камбуров“ са редовни абонати. Твърде често те дори сами ме подбавят.

— Хайде, кога ще пишеш нещо и за нашия цех във вестник „Борба“!

А когато изпратя дописки и тя бъде отпечатана, броят в който е поместена, бързо преминава от работник в работник. И не само това.

Трудовите постижения, про- явите на отделни хора от базата, отразени в дописка-

та, мобилизират отделните производственици, колектива. Поражда се благородна, упорита амбиция всеки да бъде първи, да бъде писано и за него във вестника. И няма да бъде преувеличено, ако кажа че в. „Борба“ има най-голям дял за постоянно увеличаване на броя на първенците в производството.

Заедно с редакционния колектив и ние работниците от машинно-ремонтната база „Хр. Камбуров“ ще чувстваме с радост десетгодишния юбилей на Окръжния в. „Борба“. Нашето пожелание е, той все така правдиво да отразява нашите успехи и слабости, да ни помага и поощрява в стремителния устрем напред, към сияните върхове на комунизма.

Михаил Йорданов, дописник

Вестникът ни помага добре

Трудно е да се изтъкне голямата дейност на един вестник, какъвто е нашият окръжен в. „Борба“. Той разнася правдата, учи ни на новото, на труд и вяро- ност към славната ни Комунистическа партия и Правителството.

Редовно получавам и чета вестника и бих изтъкнал, че той се наложил като много любим вестник в района на Килифарската и Дебелецката община. Само в с. Килифарско той се получава от близо 220 читателски-активности. В Дебелец от 80, а в малкото село Бонеча вода от 21.

Като партийен работник, следя органа на Партията в. „Работническо дело“, най-добре ползувам в. „Борба“.

Той ми помага със своите уводни статии по-добре да разбера задачите, които трябва да разрешава партийните организации, кооперативното стопанство и други. Вестникът сочи нашите недостатъци и какво да се извърши, за да се превъзмогнат. Например: Уводната статия „Да изпълним плана в промишлеността“ от 17 октомври, или за търговията от 27 октомври ни сочат положителното в нашата работа, изтъкват се недостатъците и същевременно какво трябва да се стори. Съобразявайки се с изнесеното в статията, партийният комитет след това взема бързи мерки за подобряване на работата.

Положителна роля играе страницата „Писма на читателите до в. „Борба“. Тематиката е разнообразна и интересна.

В колоните на окръжния „Стършел“ и много ръководители заслужено намират своето място. Нима може да гледа със спокойствие, който и да е ръководител, карикатурата на Ив. Балников в броя от 31 октомври, който осмива нашите грижи за животновъдите от с. Караисен или фотовитрината за краевефермата в с. Ковевци, потънала в тор?

Почти всички партийни организации в района и повечето агитатори ползуват редовно вестника, неговите уводни статии, стършеловите и други материали. Често може да се види на полето да се чете в. „Борба“.

Някои критични материали се разглеждат от партийните бюра или организации, а също и от партийния комитет.

В брой 125 от 17 октомври в стършеловата страница се появи карикатурата — „Нов вариант на приказката „Дядо белобряди, яряла взе да вади“. Тя критикуваше и нашето село с изоставането на сеитбата. Тази карикатура се понесе като мълния из района на стопанството Замислиха се бригадирите и управителният съвет на стопанството. Партийният комитет направи преглед на есенната сеитба, обсъди въпроса, набелязаха се мерки. Стопанството от последно в окръга мина на едно от първите места в есенната сеитба.

Вестник „Борба“ оказва и голяма помощ на току-що появилите се местни вестници (многоотражници). Често в колоните на вестника се намират материали за тяхното списване. Сочат се хубавите страни и недостатъците. Тези материали се ползват не само от нашата редакционна колегия, но и от партийния комитет.

Ние, които работим по-близо до хората, които чувстваме най-добре кипещата, новото, прогресивното, следва да помогнем на редакцията на в. „Борба“ за разширяване сътрудническия апарат, за получаването на вестника от повече хора и неговото най-пълно използване. От това ползата ще бъде обща и голяма.

Г. МИХАИЛОВ
секретар на парт. комитет
в с. Килифарско

Вестник „Борба“ — наш верен другар и помощник

Трудно ми е да си спомня за първите впечатления, които имам от вестник „Борба“. Откакто го следя обаче те са повече от добри. И с право бих казал, че сега ми е невъзможно да си представя нашия обществен и политически живот в окръга без вестника.

Вестник „Борба“ е един от много търсените вестници в нашия завод. И това не е случайно. Който и брой да прелистим, ние ще видим като в огледало цялата стопанска и политическа работа, извършена в окръга. Дават се постиженията на трудовите колективи и кооператорите. Нашето се описват прогресивните почини. Във вестника намираме подобаващо място и опитът на челиниците в производството, който ние винаги се стремим да ползуваме и внедряваме.

Под близките грижи на Окръжния комитет на Партията, чийто орган е вестникът, редакционният колектив успява да се справя със задачите — навреме, вярно и напълно обективно да отразява цялостния живот в окръга. Когато Централният комитет на Партията, призова към изпълнение на Третия петилетен план в съкратени срокове, вестник „Борба“ не забавя да откликне. В отговор на този исторически призив във вестника се появява и продължават да се печатат подходящи материали.

Нашият колектив също не остана безучастен в това ве-

лико дело. Той реши да изпълни петилетния си план за 3 години и 8 месеца. И, за да успее, той се зае с много голяма и трудна задача — реконструкцията на захарната фабрика. Напрегнати дни изживявахме строителите и монтажниците по време на реконструкцията. Работата се следеше от всички. Не стоеше настрана и нашият окръжен вестник. Във всеки негов брой се даваше обективна и насочваща информация за хода на реконструкцията, която се следеше с интерес, както от заводския колектив, така и от всички строители и монтажници. Много често по време на работата съм чувал работници да казват: „Давай, те да завършим с телфера, че и за нас да пишат във вестника“.

Голяма помощ ни оказва вестник „Борба“ и с отпечатаните материали във връзка с отглеждането на захарното цвекло, за неговото изваждане и подвозване във фабриката по график, както и материалите за нашите ентузиастични производственици и изтъкнати челиници и рационализатори.

Сега, когато се чувстваме десет годишнината на вестника като окръжен, възползувам се от случая да изкажа от името на цялата заводска колектив благодарност на редакцията на вестника за неуморната и работа по неговото списване и да пожелая още по-големи успе-

хи, щото вестникът да стане още по-интересен и търсен.

Н. ЙОРДАНОВ
гл. директор на ДЗЗ
Горна Оряховица

На път към читателите. Най-добрият раздавач в Търново Панайот Стефанов

(Продължение от 2 стр.)

Кирчев, понася стоически негодите на нощния труд. Навън е тъмно. Улицата отдавна е потънала в тишина. Словослагателките Величка Христова и Марийка Нейкова буква по буква набират главията, таблиците за резултатите от футболната среща в окръжната футболна група и „Б“ РФГ.

Последна коректура. Дежурният редактор и коректорите Петър Кайшанов и Дончо Куцаров пак са открили грешки.

Дълга, плодотворна дружба свързва хората от редакцията и печатницата, въпреки да са изживявали трудни часове, когато цели страници трябва да се размазват, да се сменят заглавия или пренабират част от материалите. Всички изпитват общо удовлетворение от успеха и тежко изживяват допусканите грешки.

Най-сетне здрав канал опасва оловния правоъгълник. Така една по една четирите страници минават през пресовата машина, която откопирва металната страница върху

синкав картон (матрица). Четирите матрици вече са пренесени в помещението, където ротомашината очаква да забучи.

За да се появи новият брой, сега зависи от работниците в стереотипното отделение Йордан Александров и Антон Димитров. От синкавите матрици те ще отлечат 8 оловни плочи, които ще бъдат поставени на цилиндрите на ротомашината от стария майстор Антим Велев, свързан с вест-

И в Савеево е дошъл новият брой. С интерес го четат краевефермата Ст. Николов, Ил. Иванов, П. Димитрова, Ев. Ламбев, К. Ангелова, Т. Йорданов и Н. Георгиев.

От дописника до читателя

дето ротомашината очаква да забучи.

За да се появи новият брой, сега зависи от работниците в стереотипното отделение Йордан Александров и Антон Димитров. От синкавите матрици те ще отлечат 8 оловни плочи, които ще бъдат поставени на цилиндрите на ротомашината от стария майстор Антим Велев, свързан с вест-

ника от 1951 г. Сега той приуча на ротомашината Георги Димов, който неотдавна напусна метранпажната маса.

След няколко часа труд малкият колектив в заградилната машината. Замираше на машината и хартия. Бай Антим, дръпва ръчката. Цилиндри те се завъртат, ножовете зарязват, а от стоманеното тя-

ло потича поток от вестници. В тишината на късната нощ във дреме пощенското камионче. Скоро покоят ще бъде нарушен — вестникът преминава в ръцете на експедиторите — пощенци Антон Ганев, Давидка Спасова и Дафинка Петкова. Вестниците са разпределени. Камиончето пак е на път — към гарата. Влакът отнася връзките към Горна Оряховица, Павликени, Полски Тръмбеш, Свищов.

От пощенската савата в Търново към различни краища на града подемат новия брой пощенските Панайот Стефанов, Нойко Ненов и др. за да разнесат вестника по домовете.

Не след дълго новият брой на в. „Борба“ ще бъде и в ръцете на читателите от с. Иванча. И дописката на Тодор ще ги зарадва, че ги насърча — техният труд за родината е получил обществено признание, което задължава.

И това става всеки през ден. И не само с дописките на Тодор Чевенков, но и с всички дописки и писма от различните краища на родния Търновски окръг.

ИЛ. МАНЕВ
Снимки: П. ТАРСЕНКОВ
М. НИКОЛОВ

в. „БОРБА“

Стр. 3 бр. 137 от 14. XI. 1959 г

Дописниците за своя вестник по пътя към любимия вестник

Спомням си, беше преди няколко години. Отбавих вонения си дълг, когато на зрявих първите си плахи стъпки като дописник. Първите неуспехи не ме отчаяха. Продължих. . .

Когато се завърнах в родното си село, беше зима. Хубава зима в Джулиониди. Дните бяха изпестрени с много и интересни прояви в тихите вечери край топлини печки, в читалищния салон, в клубовете и другаде се организираха театрални и музикални забави, весели седания, просветни и други събирания. Този разнообразен и кипилен живот ми направи силно впечатление. И аз реших да пиша за него, за хората, които така радостно посрещаша всеки нов ден.

Истинска изненада и радост бе за мен, когато няколко дни след изпращането на първата си дописка аз я видях отпечатана на първа страница във вестник „Борба“. Моите състелани ми благодариха, а местните ръководители насърчиха пак да пиша. Така и сторих.

Един от материалите бяха отпечатани, други отпадаха. Но в замяна на това редакцията най-другарски ми съобщава грешките, поправяше ме и ми възлагаше други теми за писане. А тя помощ и внимание породиха в мен желанието да стана редовен сътрудник на вестника. Оттогава минаха няколко години. Написах много дописки. Те внасяха ра-

дост и ентузиазъм в работата на Джулионските кооператори. Хубаво е наистина така да се каже в крак с мнозинството. Не се съобразявах с неговите нужди и желания, гледах да се облагодетелствуват, да при- своят незаконно от обществени блага. За тях все още нямаш достатъчно кураж да пиша. Но кооператорите, хората ме подкрепиха и, когато открих такива факти, вече не ги отминавах. . .

Миналата година двама мои състелани бяха работили на Окръжното пътно управление. Но минала годината и ха днес, ха утре да им изплатят за изработеното и все ги забравят. Те ме помолиха и аз писах. Материалът не излезе. Минало с мъмрене на виновниците. Но парите си хората получиха само след 4-5 дни и ми благодариха лично.

Тази година ми бяха отпечатани във вестник „Борба“ няколко хумористични дописки и фейлетони. В една критикувах ръководството на нашето ТКЗС за изоставена слама от комбайните в полето. В друга „Борбена задача“ изнесох за неосчетоводения боб на една бригада. И в двата случая ръководството не ми благо-

дари, а ме смърта, но работите се оправиха. . .

Във фейлетона „Джулионски новости“ критикувах ръководството на мелица „Гей“ в Джулиониди за изработването на доплатеностно типове брашно, давано на фурната. Съставена бе анкетна комисия. Ръководителите признаха факта. Но ги догневях много, защото съм ги изложил. Но това не беше важно за мен. Важно беше, че хората останаха доволни от писаното. . .

— Браво, момчето ми! На зла круша — зъл път се пада — ме похвали дядо Минчо Костов — като му разказах защо ми се карат ръководителите.

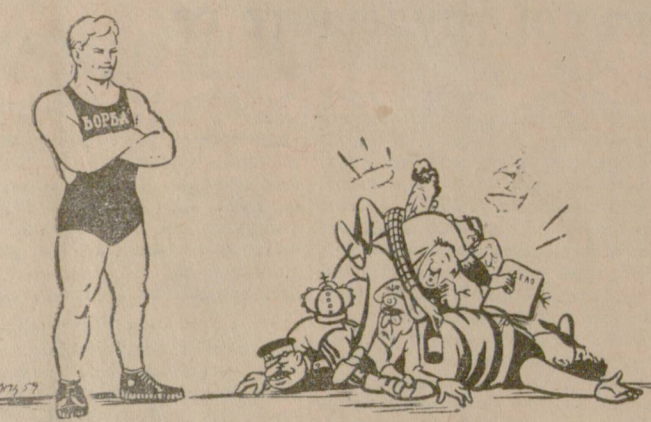
Зарадвах се и работниците във фурната. А за мен това е най-голямата награда. И ето стигам до моя извод: „Колкото повече пишем за обикновените трудови хора, отразяваме тяхните радости и мъки и говорим с техния език във вестника, толкова той, вестникът, им става по-добър техен помощник, другар и приятел“.

И сега, когато нашият любим вестник „Борба“ чества своя юбилей — 10 години като окръжен вестник, аз искам да обещая, че ще работя още по-упорито, по-страстно, за да стане той още по-близък, по-желан от всички трудещи се в окръга.

Стоян Жеков КИРОВ
звеновод, дописник при ТКЗС в с. Джулиониди

Шестнадесетгодишният

Малко му са годинките, ама силата му я знаят мнозина.

СТЪРШЕЛ

Заместник-председателят на Обединеното ни стопанство бай Григор не обичаше две неща: агротехниката на отгледа „Селско стопанство“ и смехурите на вестник „Стършел“.

— Дрън-дрън, вятър работа е вашата! Фантазия! Няма ли дъждец, батинка! И аз, и ти не пари не чиним! Това ми е убеждението! — възразяваше той често на нашия агроном.

А на почтенския куриер Мирко Телеграмски, който го замолил да се абонира за „Стършел“ рекох:

— Пиши ми едно „Дело“ и толкост! Ето ти парите. Аз „Стършел“ го имам за много несериозен вестник. И на редакторите — рекох — в очите ще кажа, че от него полза няма. Като им захете човек писанията, уж искат да кажат нещо, пък накрая така я извъртат, че на подигравка излиза и за резил на масите те правят.

Такава предумисъл за хумористичната преса от дълго таше в себе си бай Григор, но писано му било да се развенчае с философията си и вземе страха на Стършеловото жилище.

Минавайки през село журналист никакъв да вземе да напише фе-летон за неразбориите при нас. За главен герой, представите си, изтигари бай Григор — заместник-председателя така го съчинил и нагласил човекът, че даже дядо Паскал — столетникът, прегърбутен над вестника, се превивал от смех и се държал с ръка за корема.

Шом новината се разнесе из село, на Гина плетачката гимназистът грабнал „Стършела“ и хукнал от селото на пътешествие да го чете. Най-сетне стигнал до бръснарницата на Милиа бабин Пенни. Без да забележи песогодевецът му ниедн, че бай Григор смилно чакал реда си за подмладяване, размятал вестника и събрал калъбалъка.

Всички се струпали около масата и почнали да се държат от смех. Като чул името си и разбрал страшната истина, бай Григор го хвър-

Открито писмо

Добър ден, бате, Стършеле. Честит ти празник! В навечерието на твоята десетгодишнина като окръжен вестник аз да те поздравя. Ти си вече здрав юноша и отдавна си стъпил на краката. Но желая да ти припомня за ония години, когато заедно с теб се учехме да проходим. Колко трудно беше това начало! Още по-вече, че в нас се бе разпала голямата любов към туризма. Повечето пеш, а по-някога с влак и с други превозни средства, обикаляхме окръга и душехме, и жилехме с остри си жила.

От известно време вече не летим с теб и кацаме от водите на тихия бял Дунав до Еленските балкани. И пак с тази цел — да жигосаме косурите в нашия живот. Е, не бяха малко, които ни се сърдеха и сърдят още, други пък ни връчваха червени приказки и ни поставяха на съдебната пейка. Но от това нашите жила не се притихаха, напротив те се изостриха и наточиха повече и по-добре.

За един такъв период от време ние успяхме да си построим свой собствен стършелов театър, който както знаеш се посещава много от публиката, която гледа пред-

ставленията ни с голям интерес. През този период от време се наложиха с добрата си игра актьорите като Матко Сечко, Кортин, Змеевски, Хемуски, Глогон, Трън, Храбър Смели и много други. За успешните представления допринасят и декорите на „кар. Бор“ и други негови колеги. И хубаво е, че на нашата сцена освен живи хора играят и магара и други животни, машини и най-различни чаркове.

Явно, че трябва да си поддържаме, че не винаги нашите пътувания и летения по окръга бяха целесъобразни. И ние, както е редно, сме допуснали — тебе грешки. Тогава съвременно сме се извинявали на несправедливо жили нати е. Напоследък пък не много често вдигаме завесата на театъра. Някога зад кулисите допускам безредие, блъскаме се един друг и излизаме набързо, не добре приготвени.

Та в този радостен за теб, за мен и за всички ни празник ти желая, драги бате, вечен живот, щастие и процъфтяване и по-бързо ремонтиране керемидите на театъра.

С поздрав, признателен твой
Кре-КРЕ

ЮБИЛЕЙНО

На десетгодишния бати Стършел.

Другарю Стършеле, да вдигнем пълни чаши за твоя юбилей, за празника голям. Затуй, че ти от никого не се уплаши и жилище навред — намръщен и засмял!

Затуй, че ти навсякъде летиш, братко, навсякъде гърмеш твоя глас суров: — Защо тук работите не вървят тъй гладко? — Защо и днес силата ви не е готова? . . .

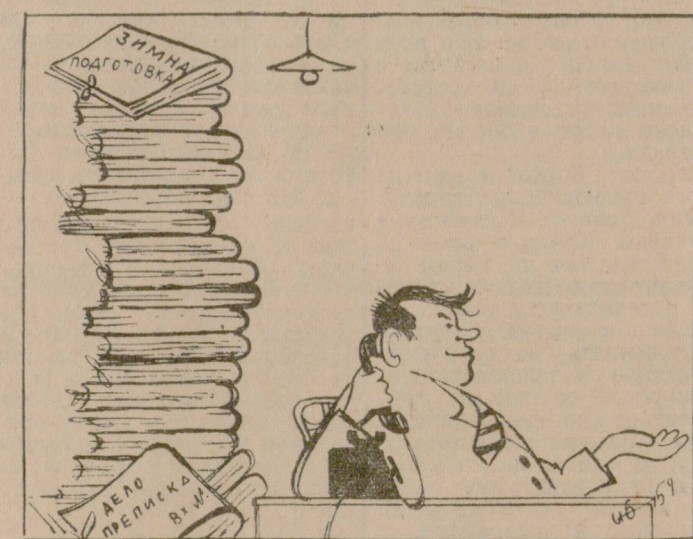
Ти, смехотворец, безброй жила изпрати и не един „герой“ прободеш с тях. Воюваш с вредители и бюрократи, воюваш със хумор, сатира и смех.

Ти хората със смех лекуваш, Кръшачев доскоро бе лентяй, сега е първенец. Яваше оздравя, кам блокове крачи и в службата си стана акуратен спец . . .

Другарю Стършеле, да вдигнем пълни чаши за твоя юбилей, за празника голям. Затуй, че ти от никого не се уплаши и смело жилище днес — намръщен и засмял.

Драгомир ПЕТКОВ

Кар: Ив. Балников

— Ало, можем да ви уверим, че тук при нас въпросът за зимната подготовка е поставен на нужната висота. . .

По случай 16 ГОДИНИ

от излизането на първия брой

на вестник „БОРБА“

и 10 ГОДИНИ отнак вестникът е

окръжен, на 14 ноември (събота)

в салона на кино „9 септември“

— Търново ще се състои

ТЪРЖЕСТВЕНО СЪБРАНИЕ

След официалната част ще бъде изпълнена разнообразна литературно-музикална програма. Редакцията на вестник „БОРБА“ поканва всички свои дописници, сътрудници, многобройните читатели и всички граждани да присъствуват на юбилейното тържество. Начало на събранието точно 18 часа.

СПРАВОЧНИК НА ЧИТАТЕЛЯ

КИНО СПОРТ

Градските кина в окръга ще прожектират от 16 до 22 ноември следните филми: „ДЕВЕТИ СЕПТЕМВРИ“, ТЪРНОВО: „Ние от Шампиньола“, ИСКРА, ТЪРНОВО: „Трябва да живеем“, ДАБЕЛ, ТЪРНОВО: „Орхидеи“, ВОЙНИКО СЪРБИЕ и „Посланието на Лео“, КАРАЛАМБИ СТОЯНОВ, ГАРА Г. ОРХИДИИ: „Майчиното сърце“ и „Един живот“, ХР. БОТЕВ, ЛЯСКО: „Светът на мъжествеността“, „Първа любов“, ХР. БОТЕВ, ЕЛЕНА: „Може би това е любовта“ и „Кангасейро“, „АКАДЕМИЯ“, СВИЩОВ: „Възгост от сянка“ и „Квартал Порт де лил“, АЛ. КОНСТАНТИНОВ, СВИЩОВ: „Кочуеви“, М. ТЕАТЪР, ПАВЛИКЕНИ: „Вера“ и „Дон Жуан“.

Отборите от „Б“ РГ имат почивна седмица, а участниците в Северозточната група ще играят: „Левски“, Ласковец, „Вихър“, Толбухин и „Академик“, Свищов — Етар II, Търново.

За първостепен на „А“ окръжна група в предпоследния кръг ще играят: Етар II, Търново — „Лозен“, Свищов; „Левски“, Свищов — „Б. Киро“, Б. черкви; „Валандов“, Джулиониди — „Н. Августин“, Драгомир; „Панкото Д. Цанков“, Морава — „Червено знаме“, II, Павликени; „Локотини“, II, Г. Орхиди — ДМЗ, Дебелец; „Ботев“, Ивача — „Вечер“, Елена; „Ботев“, Златарица — „Локотини“, III, Г. Орхиди; „Левски“, II, Тръмбеш Жуан.

Гл. редактор: Хр. Ст. Консулов

За голямото дело -- с удвоени сили

— Готово! — извиква дежурният ръководител по движението и дава сигнал със запovedния диск.

Машинистът натиска ръчката и влакът бавно потегля.

Настъпва нощ. В купетата притихва. Само машинистът, изправен на страничния прозорец, бди зорко в тъмнината напред. А влакът лети. . .

За този машинист, за тези хиляди железничари (стрелочници, спирачи, началник влакове, маневристи), които са на своя трудов пост в дни на знобно лято и мразовити зими, за техния денонощен труд, героизъм и себеприношение в изпълнение на партийните призови започнах да пиша преди 5 години.

След Октомврийския и Ноемврийския пленуми на Централния комитет на Партията и най-вече след публикуването тезиси на доклада на др. Т. Живков за ускорено икономическо развитие на страната, като бун поток се разрасна творческия устрем на железничарите от жп възел Г. Орхиди. Всекидневно се разкриват и вкарват в действие

нови неизползвани резерви. Обяви се пълна мобилизация на всички сили за изпълнение на петилетката в съкратени срокове.

Като дописник аз веднага почувствувах това за боева, за всекидневна партийна задача и започнах да отразявам този кипек, да подпомагам, да насочвам. Под главния, като „С темата на Родина“, „С по-широка крачка в съвременността“, „Себестоятността на маневрената работа и пътища за нейното сънижение в гара Г. Орхиди“, „По стоманените релси“ и други, аз написах десетки материали.

Мнозинството от моите материали, които отразяват събитията близо — от ежедневния живот на железопътните работници, събудиха интерес в тях. Например, нощната маневрена смяна застъпваше на дежурство в гара Г. Орхиди в 17.30 ч. Маневрената бригада композира и изпраща тежкотоварен влак към 19.00 ч. Аз предадох по телефона този факт под заглавие: Композирахме го тежкотоварен, взете го по график! Този материал се напечатва във в. „Борба“ същата нощ и на заранта, когато смяната се освобождава, чете в току-що пристигналия брой на вестника за делата си през дежурството.

Публикуваните дописки дават добри резултати. Маневрената бригада на Кр. Кочев пое обещание през едно дежурство и композира само качествени тежкотоварни влакове. За това написах дописка, като отразих

икономическия ефект само от това дежурство. Всички работници с радост я прочетоха и се задължиха все тъй да работят до края на годината.

Чрез своята дописническа дейност се стремя не само да популяризирам положителния опит, но и да насочвам към нови методи и почини в работата.

Така, аз мисля, че дописникът в предприятието може да бъде и организатор на новото и то добър организатор. . .

Изминуха 10 години откато нашият любим в „Борба“ е окръжен. 10 години упорит и последователен труд в страстна защита на партийната правда, в неуморима дейност за популяризиране на новото, в смело критикуване на недъзите в нашия обществен живот — 10 години в помощ на общата борба, на общата цел — благоденствието на Родина.

Обръщам се сега назад към изтеклите 5 години от моята дописническа дейност и гледам колко малка и почти невидима е дияртия ми като дописник, а колко голямо е благодарното дело, на което служим ние, малки и големи труженници на печата! И се питам, може ли тази дияр да бъде по-голяма, по-светла? Защо не! Когато всички работят с удвоени сили и ускоряват икономическия подем на Родина, защо с такива сили да не сътруднича на вестника и аз, с такива сили да сътруднича всички дописници?

Стефан КУЛОВ
дописник гара Г. Орхиди

В РЕДИЦИТЕ НА ДОСО ОКРЪЖНА ОТЧЕТНО-ИЗБОРНА КОНФЕРЕНЦИЯ

Др. П. Райчинов писа в бр. 122, че в дъждовно време ул. „Мармаришка“ в Търново става трудно проходим. Той пита не може ли поне една пътека да се направи, като се застели със стурия. От ГНС ни пишат, че работниците от ф-на „Победа“ са започнали вече направата на такава пътека с доброволен труд и скоро ще я завършат.

В същия брой поместихме карикатурата за липсата на чаканя на централната спирка в Търново, където при дъждовно време гражданите се измъкват. Пишат ни от ГНС, че занаяред комплектуването на рейсове до селата ще става в крайните спирки на града. При това положение централната спирка няма да се нуждае от чаканя.

„Чешми имаме, вода нямаме“ — под това заглавие писахме в бр. 116, че на ул. „Добруджа“ 1 — Търново наемателите са лишени от вода. В отговора на ГНС се говори, че водата не достига до тази сграда, защото е високо. Ако собственикът на сградата „Жилфонд“ предостави на „Комунални услуги“ тръба с по-голям диаметър, снабдяването на наемателите с вода може да се подобри.

Окръжната отчетно-изборна конференция на Доброволната организация за съдействие на отбраната (ДОСО) се състоя във вторник. В Дома на офицера — Търново дойдоха много председатели на градски и общински комитети, активисти на организацията, състезатели от представителните команди. В деловия президент бяха членът на ЦК на БКП и първи секретар на Окръжния комитет на Партията Димитър Стойков, членовете на бюрото на Окръжния комитет на Партията Атанас Трайчев и Радул Минчев, първият секретар на Окръжния комитет на Комсомола Димитър Петров и други.

Обширен аналитичен доклад за едногодишната дейност на окръжната организация направи др. Димитър Богданов, заместник-председател на Окръжния комитет на ДОСО.

Докладчикът, а и всички изказаха се другари изтъкнаха, че решенията на Политбюро на ЦК на БКП за работата и задачите на ДОСО имат огромно значение и са дали мощен тласък в дейността на организацията. В доклада бе разказано за хубавата дейност на една от най-добрите организации в окръга — в с. Долна Орхиди. Тук общинският ко-

митет с председател др. Иван Хаджинианов е разделил първичните организации в ТКЗС на принципа на тракторно-полевни бригади. В резултат на това организации нараснали от 6 на 15, членовете от 327 на 700. Учебният план е изпълнен 156 на сто. Първи доносирателите досовиц влизало в съвръщение с общинския комитет на ДОСО в с. Драганово, а за отчитане на съвръщение с ДОСО се издава специален бюлетин. Успехите се дължат и на правилно организираната съвместна работа с останалите организации и особено на близкото ръководство и контрол от страна на партийния комитет. Много добре са работили и градските комитети на ДОСО в Търново с председател М. Павлов, в Свищов, с председател Д. Спасов, Елена с председател Ив. Брайнов, общинските комитети в с. Джулиониди, П. Тръмбеш и други.

Слаб интерес към работата на организацията обаче са проявили председателите на общинските комитети на ДОСО в с. Кесарево Ив. Яламов, в с. Върбовка П. Петров, в с. Алеково Ст. Стайков, в Беброво, Овча могила и други, където дейността на организацията се-риозно изостава.

В изпълнение на решението на Осмия пленум на ЦК на ДОСО Окръжният комитет е работил за увеличаване членския състав. Организациите от 448 нараснаха на 499, а членовете на ДОСО от 26,842 на 29,538. Но този успех е все още далеч недостатъчен.

Сериозни успехи е постигнала окръжната организация в обучението на населението по дисциплините на ДОСО. Учебният план е изпълнен 103 на сто. Най-добре са работили досовици в Свищов, Д. Орхиди, Търново, П. Тръмбеш, П. Сеновец и т. н. Въпреки това, значително място както в доклада, така и в изказванията на делегатите бе отделено на недостатъчната материална база.

Посочи се за пример помощта, която са оказали обединените ТКЗС в Карансен, Ресен, П. Сеновец, Стражица, Джулиониди и Камен, които са отпуснали на ДОСО средства за обзавеждане на авто-мото клубове и кабинети. Само след Осмия пленум на ЦК на ДОСО са закупени в окръга нови 9 леки учебни коли и 14 мотоциклета.

В изказванията си делегатите споделиха оценките в доклада и разказаха своя опит.

Другарят Марко Минев

завеждащ административния отдел на Окръжния комитет на Партията, обрна внимание върху недостатъчната политическа насоченост на обучението в ДОСО и липсата на системна съвместна дейност. Той подчерта, че ДОСО трябва да съчетава работата си с извънбюджетното на стопанските задачи, както се прави в Долна Орхиди. Сушица и др.

Другарят Минев препоръча пропагандната работа да се свързва непосредствено със задачите на обучението.

За подобряване на работата конференцията прие решения. Бе избран нов Окръжен комитет от 31 души и ревизионна комисия. Бяха избрани и 32 делегати за предстоящия III конгрес на ДОСО. За проявена активна дейност с грамоти и други награди бяха отличени много организации и активисти на ДОСО.

Станаха прави, с едноименно мълчание, делегатите почетоха паметта на починалия най-стар партнен член в окръга другаря Първан Герджиков от Лясковец.

След свършване на конференцията, делегатите се поклониха пред Братската могила в парк „Толбухин“ и положиха венец.

Ал. Тошев